

Adoracja dla członków PZS - czerwiec 2022

Parafia środowiskiem troski o powołania kapłańskie i zakonne

Modlitwa wprowadzająca:

Panie mój, Jezu Chryste, Ty z miłości, ku ludziom dzień i noc przebywasz w tym Sakramencie, gdzie pełen litości i miłości oczekujesz, wzywasz i przyjmujesz wszystkich, którzy przychodzą Cię nawiedzić i adorować. Wierzę, że jesteś obecny w Sakramencie ołtarza. Cześć Ci oddaję uznając swoją małość i dziękuję Ci za łaski, które mi wyświadczyłeś....., a szczególnie za to, żeś mi samego siebie darował w tym Sakramencie, że za pośredniczkę dałeś mi swoją Najświętszą Matkę Maryję i żeś mnie wezwał, abym Cię adorował w tym czasie.

Zatrzymuję się w biegu codziennych spraw, aby w ciszy swojego serca usłyszeć Twój głos. Tyle niepokojów próbuje zawładnąć moimi myślami i uczuciami. Niepokój związany z pandemią... jakby się wyciszył, ale pojawił się lęk związany z wojną... i licznymi trudnościami, które dotyczą naszą Ojczyznę, moją rodzinę i mnie samego. Wiem, że Ty jesteś z nami i nie zostawiasz nas samych. Przy Tobie czujemy się bezpieczni... Ty, który Zmartwychwstałeś, przychodzisz do nas, jak kiedyś do zalęknionych uczniów w wieczerniku i przynosisz pokój... pokój, którego świat dać nie może.

Słowo Boże

On sam stanął pośród nich i rzekł do nich: 'Pokój wam!' Zatrwożonym i wylęknionym zdawało się, że widzą ducha. Lecz On rzekł do nich: 'Czemu jesteście zmieszani i dlaczego wątpliwości budzą się w waszych sercach? Popatrzcie na moje ręce i nogi: to Ja jestem. Dotknijcie Mnie i przekonajcie się: duch nie ma ciała ani kości, jak widzicie, że Ja mam'. Przy tych słowach pokazał im swoje ręce i nogi. [...] Wtedy oświecił ich umysły, aby rozumieli Pisma, i rzekł do nich: 'Tak jest napisane: Mesjasz będzie cierpiał i trzeciego dnia zmartwychwstanie; w imię Jego głoszone będzie nawrócenie i odpuszczenie grzechów wszystkim narodom, począwszy od Jeruzalem. Wy jesteście świadkami tego' (Łk 24, 36-40.45-48).

Panie! Pytam teraz siebie: jaka jest moja wiara, że Ty jesteś Mesjaszem, moim Panem i Zbawicielem? Czy jestem świadkiem Twojej męki, śmierci i zmartwychwstania dla moich braci i siostr, dla moich bliskich w rodzinie, dla mojej wspólnoty parafialnej? Proszę Cię. Oświeć mój umysł, abym lepiej rozumiał Pismo Święte, abym otwartym sercem przyjmował nauczanie Kościoła. Abym nigdy nie stracił Cię z oczu i zawsze podążał za Tobą. Bo Ty jesteś drogą i prawdą, i życiem!

Chwila ciszy....

Rozważanie (pomoc do własnej refleksji)

1. Parafia jest środowiskiem troski o powołania kapłańskie i zakonne. Jestem o tym przekonany, jak ważne jest świadectwo wiary w rodzinie, gdy rodzice wychowują swoje dzieci do modlitwy i przekazują prawdy wiary. Zbudowana na sakramencie małżeństwa rodzina chrześcijańska jest „Kościołem domowym”, w którym dzieci Boże uczą się modlitwy „jako Kościół” oraz wytrwałości w modlitwie. Szczególnie dla małych dzieci codzienna modlitwa rodzinna jest pierwszym świadectwem żywej wiary i pamięci Kościoła, cierpliwie pobudzanej przez Ducha Świętego (por. KKK 2685).

2. Niezastąpioną rolę we wprowadzaniu i formowaniu wiary parafian mają kapłani, duszpasterze. Jako słudzy Jezusa Chrystusa Dobrego Pasterza, zostali oni wyświęceni, aby

prowadzić innych do spotkania z Chrystusem i do żywych źródeł modlitwy, jakimi są: słowo Boże, liturgia, życie wiarą, nadzieją i miłością w konkretnych sytuacjach codziennego życia (por. KKK 2686). Szczególną troską duszpasterską powinni zostać otoczeni ministranci, lektorzy, ceremoniarze, dziewczęca służba maryjna czy schole, jako grupy, z których wywodzi się najczęściej powołań kapłańskich i zakonnych.

3. Wspólnota parafialna tworzy klimat, który sprzyja budzeniu powołań, zwłaszcza, gdy panuje życzliwa współpraca z katechetami, nauczycielami i wychowawcami dzieci i młodzieży. Troska o powołania w parafii wyraża się przede wszystkim przez ofiarowanie modlitw, postów i cierpień z intencją nowych powołań kapłańskich i zakonnych.

Modlitwa końcowa

Panie Jezu! Proszę napełnij moje serce Twoim Duchem, abym zobaczył jak mam prosić, co uczynić, aby moja wspólnota parafialna (moja rodzina) była miejscem nowych powołań kapłańskich i zakonnych?

Proszę Cię Panie, poślij swojego Ducha i oświeć umysły młodych ludzi, którzy w tym czasie pytają o swoją drogę życia. Niech odkryją w Tobie jedyny swój cel życia, i nie lękają się „wypłynąć na głębie”, aby stać się „rybakami” ludzkich dusz, aby stali się „żniwiarzami” trudzącymi się dla Ewangelii, aby jako kapłani dzielili Twój Chleb eucharystyczny, który jest pokarmem na życie wieczne.

Dzisiaj, gdy kończymy regularne spotkania Parafialnych Zespołów Synodalnych, pragniemy podziękować Ci za miniony czas. Za spotkania i dyskusje, które uświadomiły nam naszą odpowiedzialność za parafię, za Kościół lokalny, i pozwoliły nam lepiej poznać ogrom zagadnień i spraw, którymi żyjemy jako uczniowie Chrystusa. Chcemy jednocześnie prosić Cię, abyśmy odnajdując swoje miejsce we wspólnocie parafialnej, chętnie dalej wspierali naszych duszpasterzy w ich trosce o wspólnotę i w nowych wyzwaniach ewangelizacyjnych. Prosimy za V Synod naszej diecezji, aby jego prace, które ciągle trwają, zaowocowały dobrymi dokumentami, które będą pomocą dla Kościoła lokalnego w dziele uświęcania ludu Bożego. Będziemy dalej pamiętać o naszej odpowiedzialności za Kościół tarnowski i aktywnie uczestniczyć w pracach synodu przez modlitwę i ofiarę. Dlatego nie ustajemy w modlitwie:

Boże w Trójcy Świętej Jedyny,
obdarz nas swoją prawdą, miłością i pokojem,
abyśmy jako rodzina tarnowskiego Kościoła
owocnie przeżyli synod diecezjalny.

Pragniemy
w jedności z Kościołem powszechnym,
odnowić i ożywić nasz Kościół tarnowski
i w świetle Ewangelii
właściwie odczytać znaki czasu.

Maryjo, Matko Kościoła
i Patronko Diecezji Tarnowskiej,
prowadź nas i wspieraj
w synodalnej pielgrzymce wiary!
Wszyscy święci i błogosławieni
diecezji tarnowskiej,
módlcie się za nami!